Serghei Kozlov
- poveşti -

Cum Ariciul şi Ursuleţul curăţau stelele

Cum Ariciul mergea să întâmpine răsăritul

Ariciul prin ceaţă

Dezgheţul din pădure

Prietenia

Poveste de primăvară

Păsări curate

Vara cea neobişnuită

În pădurea cea dulce de morcovi

Hribul

Vântul zburdalnic de toamnă

Cântecul de toamnă al ierbii

Într-o dimineaţă caldă şi liniştită din mijlocul iernii

Corbul

Când ascunzi Soarele, mă întristez

Conul De Brad

Curcubeul

Muntele Ariciului

Pasărea

Cum să umbreşti liniştea

Sunete şi glasuri

Lângă pârâu

Iepuraşul, Măgăruşul, Ursuleţul şi norii cei minunaţi

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Cum Măgăruşul a croit o haină îmblănită

Frumuseţea

Se poate să deschidem ochii?

Cineva

Iepuraşul şi Ursuleţul cei din Soare

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Cum Ariciul şi Ursuleţul curăţau stelele

De o lună întreagă, Ariciul se cațără în fiecare noapte într-un pin şi şterge stelele.

"Dacă nu şterg stelele în fiecare seară", se gândeşte el, "se vor întuneca cu siguranță".

Dimineața ieşea pe pridvor, lua o mătură curată ca întâi să scuture praful de pe stele şi spăla o cârpă. Avea o singură cârpă şi, prin urmare, o spăla în fiecare dimineață şi apoi o atârna pe un pin să se usuce.

După ce termina cu pregătirile, Ariciul lua cina şi se culca. Se trezea când roua căzuse deja. După cină, lua o cârpă într-o labă şi o mătură în cealaltă şi liniştit, din creangă în creangă, se urca tocmai în vârful pinului.

Aici începea cel mai important lucru. Mai întâi, stelele trebuiau atinse cu mătura şi cu atâta grijă pentru a nu le doborî din greşeală de pe cer. Apoi muta mătura în laba stângă şi cârpa în cea dreaptă şi ştergea stelele până când străluceau. Munca era minuțioasă şi dura toată noaptea.

"Cum altfel? mormăi Ariciul, vorbind singur în vârful unui pin. "Dacă Ursuleţul nu şterge stelele, dacă eu nu şterg stelele, atunci cine va şterge stelele?"

Chiar atunci, Ursuleţul stătea şi el în vârful unui pin deasupra casei sale, lustruind stelele şi gândindu-se:

"Uimitor, cum de un gând aşa de bun i-a venit în cap Ariciului! La urma urmei, dacă Ariciul nu ar fi venit cu ideea de a curăța stelele, nimeni nu le-ar mai fi văzut de mult. Uite ce praf!.. " - şi suflă pe o stea şi o şterse cu o cârpă...

Ursuleţul se străduia foarte mult, dar nu reuşea întotdeauna, ca Ariciul. Şi dacă o stea cădea din cer, toată lumea din pădure ştia că Ursuleţul era cel care o dărâmase din greşeală.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Cum Ariciul mergea să întâmpine răsăritul

În serile de primăvară, toată lumea dansează în pădure: Iepuraşul cu Veverița, Ciocănitoarea cu Pițigoiul, Ursuleţul cu Măgarul şi chiar şi bătrânul Lup dă târcoale ciotului bătrân şi, nu, nu va sta locului...

- Mac! Mac! măcăne rațele de pe râu.

- Oac! Oac! - le răspund broaştele.

- Uf! .. - oftează Bufnița. Nu-i plac chiar atât de mult serile luminoase de primăvară...

"Aici toată lumea se distrează", se gândeşte Ariciul, mergând pe poteca dintre doi brăduți. - "Toată lumea dansează şi cântă. Şi apoi obosesc şi se duc la culcare. Dar eu nu mă duc la culcare! Voi umbla până dimineața şi când noaptea e pe sfârşite voi urca pe deal şi voi întâmpina răsăritul..."

Şi Luna deja străluceşte pe cer, iar stelele se aşează în cerc în jurul ei, iar Iepuraşul adoarme, Veverița se ascunde în scorbură, Ursuleţul merge la casa lui, Măgarul aleargă pe lângă Arici, Lupul căscă cu toată gura lui de lup, aşa că adoarme cu gura căscată, iar Ariciul continuă să meargă pe potecă de la brad la brad, până între doi pini, şi aşteaptă răsăritul.

"Ia să mă urc pe deal!" îşi spune el. şi pe drum se gândeşte la cum ar putea fi răsăritul de primăvară.

"Verde", se gândi Ariciul. "Totul este verde primăvara!"

Şi pe deal suflă o adiere proaspătă, iar Ariciului i se face frig. Dar tot umblă înainte şi înapoi pe vârful dealului şi aşteaptă răsăritul.

- Hai odată! - mormăie Ariciul. - Unde eşti? Mi-e frig!

Dar răsăritul nu apare.

"Unde o tot sta?" se gândi Ariciul. "O fi adormit!"

Şi se întinse pe pământ, se ghemui ca într-o minge şi se hotărăşte să doarmă puțin şi să se trezească de îndată ce vine răsăritul.

Şi adoarme...

Şi răsăritul vine albastru-albastru, în şuvițe albe de ceață. Şi suflă peste Arici, iar Ariciul îşi zburleşte acele.

"Doarme...", şopteşte răsăritul.

Şi începe să zâmbească. Şi cu cât zâmbeşte mai larg, cu atât mai luminos se face în jur.

Iar când Ariciul deschide ochii, vede Soarele. Intră până la urechi în ceață şi dă din cap spre el.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Ariciul prin ceaţă

Treizeci de ţânţari se îmbulziseră în poiană şi începuseră a cânta la viorile lor scârţâitoare.

Luna ieşise de după nori şi, zâmbind, plutea pe cer.

"Mmm-uuu! .." - făcu o vacă, de dincolo de râu. Un câine lătră şi el, iar patruzeci de iepuraşi se repeziră pe potecă.

Peste râu, ceaţa se ridica, iar un cal alb şi trist se cufundase în ea până la piept, încât acum părea ca şi cum o raţă albă şi mare înota prin ceaţă şi, pufnind, se lăsa în jos cu totul, până peste cap.

Ariciul stătea pe un deal sub un pin şi privea valea luminată de Lună şi inundată de ceaţă.

Era atât de frumos, încât din când în când se înfiora: oare nu i se părea?

Ţânţarii nu se mai săturau a cânta la vioară, iepuraşii dansau, iar câinele hămăia.

"Dacă voi povesti, nu voi fi crezut!" - se gândi Ariciul şi începu să privească şi mai atent, pentru a-şi aminti toată frumuseţea până la ultimul fir de iarbă.

"Iată că steaua aceea a căzut", remarcă el, "şi iarba s-a aplecat spre stânga, din copac a rămas numai un vârf care acum înoată alături de cal... Interesant...", se gândi Ariciul, "când calul se duce la culcare, oare se va sufoca în ceaţă?"

Şi începu să coboare încet dealul ca să intre şi el în ceaţă şi să vadă cum era acolo, înăuntru.

- Ca să vezi, spuse Ariciul. - Nu se vede nimic. Nici măcar labele nu mi le văd. Calule! strigă el. Dar calul nu zise nimic.

"Unde-i calul ăla?" se gândi Ariciul. Şi porni înainte. De jur împrejur era linşte, întunecat şi umed, doar sus, deasupra, lucea slab asfinţitul.

Se târî aşa mult, mult timp şi deodată simţi că sub el nu mai este pământ, ci zboară undeva. Pleosc!..

- Am picat în râu! se gândi Ariciul, înghețând de frică. Şi începu să bată cu labele în toate direcţiile.

Când ieşi la suprafaţă era încă întuneric, iar Ariciul nu ştia unde era ţărmul.

"Să las râul însuşi să mă poarte!" se hotărî el.

Trase adânc în piept cât de mult aer putu şi se lăsă dus de apă.

Râul făcea stuful să foşnească, clocotea pe margini, iar Ariciul simţea că e ud leoarcă şi că în curând se va îneca.

Deodată, cineva îl prinse de laba din spate.

- Scuzaţi-mă, spuse abia auzit Cineva-ul acela, cine sunteţi şi cum aţi ajuns aici?

- Eu sunt Ariciul, răspunse şi el tot foarte încet. - Am căzut în râu.

- Atunci aşezaţi-vă pe spinarea mea, spuse Cineva-ul fără glas. - Vă voi duce până la mal.

Ariciul se aşeză pe spatele îngust şi alunecos al acelui Cineva şi de îndată se trezi pe mal.

- Mulţumesc! spuse el cu voce tare.

- Plăcerea este de partea mea! - rosti Cineva-ul acela pe care Ariciul nici nu îl văzuse şi care dispăru în valuri.

https://ejik-land.ru/mist/

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

"Ce tărăşenie..." - se gândi Ariciul, îndepărtându-se de apă. "Cine să creadă?!"
Și continuă a păşi cu atenţie prin ceață.

Dezgheţul din pădure

Ah, ce dezgheț liniştit şi cald era!... Fulgii de zăpadă se învârteau, iar pădurea mirosea a primăvară. Ariciul stătea pe pridvorul casei lui, adulmecând aerul și zâmbind.

"Nu se poate", gândi el, "că abia ieri copacii să trosneau în pădure și Moș Crăciun morocănos scârțâia pe sub ferestre cu cizmele lui mari de pâslă, iar astăzi ia-l de unde nu-i! Unde-o fi?"

Și Ariciul începu să se gândească, oare unde se poate ascunde Moș Crăciun.

"Dacă s-a cățărat într-un pin", pritoci Ariciul, "atunci undeva sub pin trebuie să fie cizmele lui mari. La urma urmei, nici măcar Ursulețul nu se poate cățăra într-un pin în cizme de pâslă!

"Dacă s-a băgat sub gheață", - continuă Ariciul, - "atunci undeva pe râu trebuie să fie o copcă din care să iasă aburi. Pentru că Moș Crăciun stă în cizme de pâslă pe fundul apei și respiră cumva. Iar dacă a plecat din pădure, cu siguranță îi voi vedea urmele! "

Aşa că Ariciul își puse schiurile și începu să cutreiere printre copaci. Dar sub niciun copac nu erau cizme, pe râu nu văzu nicio copcă și nicăieri nu găsi urme.

- Moș Crăciun! strigă Ariciul. - Arată-te-e! ..

Dar era liniște. Doar fulgii de zăpadă se învârteau și undeva departe, departe, Ciocănitoarea ciugulea dintr-un copac.

Ariciul se opri, închise ochii și își imagină o ciocănitoare frumoasă cu pene roșii și un nas lung. Ciocănitoarea stătea în vârful unui pin și, din când în când, își dădea capul pe spate, mijea ochii și, parcă supărată, dădea cu nasul în copac: "cioc!" Din scoarţa pinului săreau aşchii care, foșnind ușor, cădeau pe zăpadă...

"Probabil Ciocănitoarea știe unde este Moș Crăciun", se gândi Ariciul. "Stă sus și vede tot."

Aşa că fugi la Ciocănitoare.

- Ciocănitoareo! strigă Ariciul de departe. L-ai văzut pe Moș Crăciun?

- Cioc-cioc! - răspunse Ciocănitoarea. - A plecat!

- Dar unde sunt urmele lui?

Ciocănitoarea se întoarse cu nasul spre Arici, mijì ochii, se uită la el și spuse:

- Păi, a plecat fără să lase urme!

- Cum așa? - se miră Ariciul.

- Foarte simplu! Un nor a plutit încoace și s-a lăsat jos, jos. Întâi, Moș Crăciun a aruncat pe nor cizmele, apoi s-a cățărat şi el și a plutit de aici...

- Unde? - întrebă Ariciul.

- Undeva pe munte, nu-i treaba ta. Cioc-cioc! - zise Ciocănitoarea.

Iar Ariciul, liniştit, plecă acasă şi pe drum îşi imagină un munte acoperit de zăpadă, pe care poate chiar atunci umbla Moş Crăciun, scârţâind cu cizmele lui mari.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Prietenia

Într-o dimineață, Ursulețul se trezi și se gândi:

"Sunt mulți iepuri în pădure, dar prietenul meu Iepuraşul este numai unul. Trebuie să-l numesc cumva!

Și a început să născocească nume pentru prietenul lui.

"Dacă-i spun CODIŢĂ", se gândi Ursuleţul, "asta nu ar fi conform regulilor, pentru că și eu am coadă... Dacă îi spun MUSTAŢĂ va fi de asemenea rău - pentru că şi ceilalți iepuri au mustăți. Trebuie să-l numesc astfel încât toată lumea să știe imediat că este prietenul meu."

Și Ursuleţul continuă să se gândească.
- Să-i spun IepuraşulPrietenulUrsuleţului?" şopti el. "Încât atunci să fie clar pentru toată-toată lumea."

Și sări din pat și începu să danseze.

- IepuraşulPrietenulUrsuleţului! IepuraşulPrietenulUrsuleţului! - cânta Ursulețul. Nimeni nu are un nume atât de lung și de frumos!...

Tocmai atunci apăru Iepuraşul.

Trecu pragul, se duse până la Ursuleț, îl mângâie cu lăbuţa și spuse încetişor:

- Cum ai dormit, UrsuleţuleCareEştiPrietenCuIepuraşul?

- Ce? .. - întrebă Ursuleţul.

- Acesta este noul tău nume de-acum înainte! spuse Iepuraşul. - M-am gândit toată noaptea: cum ar trebui să te numesc? Și, în cele din urmă, am găsit: UrsuleţulCareEstePrietenCuIepuraşul!

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Poveste de primăvară

Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată Ariciului. Niciodată până acum nu își dorise să cânte și să se distreze fără niciun motiv. Dar acum, când venise luna mai, cânta și se distra toată ziua și dacă l-ar fi întrebat cineva de ce cântă și se distrează, Ariciul ar fi zâmbit numai și ar fi început să cânte și mai tare.

- Asta pentru că a venit primăvara, spuse Ursuleţul. - Prin urmare, Ariciul se distrează!

Ariciul scoase o vioară din bordeiul său, chemă doi iepuri și le zise:

- Duceţi-vă și luaţi tobele de anul trecut și întoarceţi-vă la mine cu ele!

Şi când iepurii se întoarseră cu tobele cărându-le pe umeri, Ariciul le spuse să meargă înapoia lui, el mergând primul şi cântând la vioară.

- Unde se duce? întrebă Primul Iepure.

- Nu știu, răspunse Al Doilea.

- Ar trebui să batem în tobe? îl întrebă pe Arici.

- Nu, nu încă, spuse Ariciul. Parcă nu vedeţi că eu cânt la vioară!

Și așa au străbătut toată pădurea.

La marginea acesteia, înaintea unui pin înalt, Ariciul se opri, își ridică botul și, fără să-și ia ochii de la scorbura unde locuia Veverița, începu să cânte cea mai tandră melodie pe care o cunoștea şi care se numea: "Greieraşul Cel Trist".

- Piu-iu-iu-iu-iu! .." - cânta vioara. Și Ariciul chiar își închise ochii - se simțea atât de bine și de trist.

- De ce ne-am oprit aici? întrebă Primul Iepure.

- Nu pricepeţi? - Ariciul fu surprins. - Aici locuieşte Steluţa Roșie!

- Să batem în tobe?

- Aşteptaţi, mormăi Ariciul. - Vă zic eu când...

Și din nou închise ochii și cântă "Greieraşul Cel Trist".

Veverița stătea în scorbură și știa că Ariciul stătea sub pin, cântând "Greieraşul Cel Trist" și vorbind despre ea numindu-o Steluţa Roşie.... Dar voia să mai asculte vioara și, prin urmare, nu privea în jos, din scorbură.

Și Ariciul cântă toată ziua, până ce se lăsă seara și, când obosi, dădu din cap către cei doi iepuri - iar aceștia începură a bate uşor în tobe, încât Veverița să știe că Ariciul încă e acolo, jos și așteaptă ca ea să privească afară.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Păsări curate

Cel mai mult, Ariciului îi plăcură primele zile cu adevărat de primăvară! În pădure nu mai rămăsese nici măcar o insuliță de zăpadă, noaptea bubuiră pe cer tunete și, deși nu se vedeau fulgere, până dimineața a fosnit o ploaie torențială adevărată.

- Pădurea se spală! gândi Ariciul. - Se spală brăduții, buturugile și marginea pădurii, liziera. Și păsările zboară acum încoace dinspre sud, iar ploaia le spală penele!

Iar dimineața ieșea pe pridvor și aștepta păsările curate și spălate.

- Încă nu au sosit! spuse Veveriţa.

- Crrrr! Le e gr-r-reu pe drum! - croncăni Corbul.

Ariciul adulmecă aerul și spuse:

- Totuşi miroase a păsări curate!

Iar Ciocănitoarea se sui până în vârful pinului, să-și curețe penele.

- Trebuie să fiu și eu curată! cugetă ea. - Fiindcă vor sosi și vor spune: de ce ești așa de prăfuită, Ciocănitoareo?

Iepuraşul stătea sub un tufiș și își spăla urechile.

- Ia un con de brad! strigă Ariciul. - Conul de brad spală mai bine!

- Dar mie ce-mi recomandaţi, pentru a-mi curăța coarnele? - întrebă Elanul, ieșind la marginea pădurii unde era casa Ariciului.

- Nisip, răspunse Ariciul. Nu este nimic mai bun decât nisipul, pentru curățarea coarnelor. Și Elanul se duse pe malul râului, se întinse lângă apă și o rugă pe Vulpiță, care se căuta de purici, să-i curețe coarnele.

- Este stânjenitor, mormăi Elanul, se vor întoarce păsările și eu am coarnele murdare...

- Acuşica! spuse Vulpiţa.

Era vicleană și știa să se curețe. Se așeza până la gât în apa rece ca gheaţa și ținea în laba ridicată o grămadă de iarbă de anul trecut. Puricii înghețau de frig în apă și se suiau în lungul labei Vupiţei până la mănunchiul acela de iarbă. Și când toţi erau acolo, Vulpiţa arunca iarba de anul trecut în apa care o ducea departe.

- Asta e tot? - spuse Vulpea, urcând pe mal. - Unde vă sunt coarnele? Elanul coborî coarnele, iar Vulpiţa începu să le lustruiască cu nisip.

- Să strălucească? - întrebă ea.

- Nu, zise Ariciul. - Coarnele strălucitoare sunt urâte. Trebuie să fie... cețoase.

- Adică să nu strălucească? întrebă Vulpiţa.

- Să nu strălucească, răspunse Ariciul.

Și Elanul pufni, atât de bine îi era și atât de plăcut.

Ciocănitoarea îşi curățase deja complet penele și acum era curată și tânără.

Iepuraşul îşi spălase urechile și coada.

Și Ariciul deja de mult timp îşî lustruise fiecare ac cu o cârpă și era atât de curat încât nici cea mai curată pasăre nu-i putea spune că este mai curată decât el!

Vara cea neobişnuită

Aceea era cea mai neobişnuită vară dintre toate pe care și le amintea Ariciul.

Copacii înfloreau, iarba devenea verde și mii de păsări spălate de ploaie cântau în pădure. Totul înflorea.

Ghioceii albaștri înfloriseră primii. Și în timp ce înfloreau, Ariciului i se părea că în jurul casei lui e o mare și că de îndată ce va coborî de pe pridvor se va îneca imediat. Și așa a stat acolo o săptămână întreagă, bând ceai și cântând cântecele.

Apoi înfloriră păpădiile. Se legănau pe picioarele lor subțiri și erau atât de galbene încât, trezindu-se într-o dimineață și ieşind pe pridvor, Ariciul crezu că e în Africa galben-gălbuie.

"Nu se poate! se gândi atunci Ariciul. "La urma urmei, dacă ar fi Africa, sigur aș vedea un Leu!"

Și intră în casă trântind ușa după el, deoarece chiar vizavi stătea un Leu adevărat. Avea o coamă verde și o coadă subțire, verde.

- Ce mai e şi asta? mormăi Ariciul, uitându-se la Leu prin gaura cheii.

Dar îşi dădu seama că, peste noapte, din buturuga cea bătrână ieşiseră lăstari verzi care înfloriseră.

- Totul înflorește! cântă Ariciul, ieșind pe pridvor.

Și luă scăunelul cel vechi și îl puse într-un vas mare cu apă.

Și când se trezi a doua zi dimineață văzu că scăunelul înflorise cu frunze lipicioase de mesteacăn.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

În pădurea cea dulce de morcovi

Iepuraşului cel mai mult îi plăceau morcovii.

Spuse el: - Aș vrea să crească morcovi în pădure, în loc de brazi.

Veveriței cel mai mult îi plăceau alunele.

Spuse ea: - Aș vrea, Iepuraşule, ca în loc de conuri, pe morcovii tăi să crească alune.

Ursuleţului cel mai mult îi plăcea mierea.

Zise el: - Îmi doresc ca toamna să plouă călduţ cu miere.

Ariciului cel mai mult îi plăceau ciupercile uscate.

Zise el: - Ploile tale, Ursuleţule, să înceapă după ce voi culege ciuperci.

Și așa s-a şi întâmplat. În loc de brăduți, peste noapte crescură morcovi. Iepuraşul tăie doi morcovi și îi cără la el acasă.

Pe morcovi crescură alune. Veverița adună un coș întreg și le ascunse în scorbura celui mai gros morcov.

Ariciul se plimba printre morcovi și culegea ciuperci.

Și până în toamnă a tot plouat călduţ cu miere.

Iepuraşul mânca morcovi cu miere. Veverița - alune cu miere. Ariciul - ciuperci cu miere.

Și Ursuleţul stătea toată ziulica pe un morcov, cu gura deschisă, și abia când se întuneca - nu mult timp după aceea, numai puțin - după ce își lingea bine de miere toate cele patru labe, se culca...

Și toți lupii plecară din pădure. Pentru că lupilor nu le place dulcele.

https://ejik-land.ru/mist/

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Hribul

Era o zi nemaipomenită de toamnă! Erau atât de multe albăstrele, atât de multe frunze uscate pentru foc, atât de mult soare, încât spre seară Ursuleţul începu să plângă.

- Ce-i cu tine? - îl întrebă Ariciul.

- Habar n-am, răspunse Ursuleţul. - Îmi vine să plâng.

- Dar ia uită-te în jurul nostru...

- Am văzut, spuse Ursuleţul. Tocmai de-aia plâng.

- Ce e de plâns? Trebuie să te bucuri, spuse Ariciul.

- Plâng de bucurie, zise Ursuleţul.

- Păi oare se poate plânge de bucurie?

- Şi încă cum! Iar Ursuleţul izbucni în lacrimi.

- Linişteşte-te, măi! - Ariciul întinse o labuţă spre Ursuleţ şi îl mângâie. - Mâine Soarele va străluci din nou, şi iar vor zbura frunzele, şi iar vor zbura şi păsările.

- Zboară, plânse Ursuleţul. Și îl luă plânsul și mai rău.

- Dar vor zbura încoace, spuse Ariciul. - Se întorc. Iarna va trece, zăpada se va topi și se vor întoarce.

- Iarna. Ursuleţul plângea amarnic și tremura tot.

- Da, iarna. Dar va trece şi totul va fi din nou cum era.

- Nu vreau! Nu vreau, auzi tu?

- Ce nu vrei?

- Să plece totul, să zboare! strigă Ursuleţul.

- Dar nu e pentru multă vreme, spuse Ariciul. - Ştii şi tu asta. Ce frumos e iarna!

- O să plâng şi iarna.

- Iarna? Dar de ce?

- Îmi pare rău pentru ea. - Și Ursuleţul plângea deja atât de tare, încât Ariciul înțelese: cuvintele nu pot fi de folos în cazul ăsta.

- Să fugim! strigă el.

- Unde? - Ursuleţul își ridică ochii umflaţi de plâns.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Să alergăm, zic! - Iar Ariciul îl prinse de labe pe Ursuleţ şi îl târî în pădure.

- Unde mă duci?!

Alergară pe lângă un mesteacăn bătrân şi căzut la pământ, traversară pârâul pe o podişcă putrezită, se cățărară într-un pin doborât și, șerpuind printre cioturi, urcară pe munte.

- Ia uite! - spuse Ariciul și îi arătă Ursuleţului o ciupercă, un hrib.

Se lăsa întunericul, iar un hrib micuţ şi auriu stătea cufundat în muşchiul verde cu genunchii încrucișați.

- Vezi? - spuse Ariciul. - Nu are nici tată, nici mamă, nici Arici, nici Ursuleţ, e singur-singurel - și nu plânge.

Vântul zburdalnic de toamnă

Nici nu se luminase de ziuă, că Iepuraşul se şi duse la Arici şi la Ursuleț.

- Hei! strigă Iepuraşul. - Hei! He-he-hei!

- Ce-i? Vorbeşte, spuse Ursuleţul.

- Ehe-he-he-hei! făcu iar Iepuraşul.

- Dar zi odată! se enervă şi Ariciul.

- Ehe-he-he-hei! He-hei! He-hei! Și Iepuraşul o rupse la fugă.

- Ce e cu el?

- Habar n-am, spuse Ursuleţul. Iepuraşul zbura ca o pasăre prin pădure și tot striga cu vocea lui stridentă de iepure.

- Ce e cu el? întrebă şi Veveriţa.

- Nu pot să pricep, zise Furnica. Iepuraşul, tot alergând, făcuse un cerc și continua să alerge pe pajiște.

- Îmi spui sau nu? strigă la el Ursuleţul. Iepuraşul se oprit brusc, se ridică pe picioarele din spate și...

- Hai odată! strigă la el şi Ariciul.

- Ha, ha, ha, ha, ha! - Iepuraşul izbucni în râs și începu iar să alerge cât putea de repede.

- Şi-o fi ieşit din minţi, minţi, minţi - se zburli Coţofana.

- Ba nu, e sănătos la cap, cap, cap! - zise Ciocănitoarea.

Dar Iepuraşul nu întreba nimic pe nimeni, nu zicea nimic nimănui, ci zburda ca vântul prin pădure.

- Auzi, spuse Ursuleţul. Cred că îşi închipuie că e chiar… vântul. Odată mi-a zis: "Îți imaginezi, Ursulețule, dacă devin vântul?"

- Nemaipomenit, spuse Ariciul. - Credeam că Iepuraşul nu s-ar gândi niciodată la așa ceva. Și iată că m-am înșelat.

Pentru că Iepuraşul, în această zi propaspătă şi însorită, într-adevăr se simțea ca vântul de toamnă zburând peste pajişti și peste păduri.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Cântecul de toamnă al ierbii

În pădure se făcuse frig și liniște. Iepuraşul ciuli urechile - nu se auzea niciun zgomot. Doar pinul din partea aceea tremura din ultimele sale frunze.

Iepuraşul coborî la râu. Râul îşi unduia încet apa-i grea și întunecată. Iepuraşul se ridică și își clătină urechile.

- Ţi-e frig? îl întrebă Firul De Iarbă.

- Br-r-r! făcu Iepuraşul.

- Și mie, spuse Iarba.

- Şi mie! Şi mie!

- Cine vorbește? întrebă Iepuraşul.

- Noi, Iarba. Iepuraşul se întinse pe jos.

- Vai, cât de cald e! Ce cald! Ce cald!

- Încălzește-ne! Și pe noi! Și pe noi! Iepuraşul începu să ţopăie și să se întindă. Sărea și se lăsa iar pe pământ.

- Hei, Iepuraşule! strigă Ursulețul de pe deal. - Ce faci acolo?

- Încălzesc iarba, răspunse Iepuraşul.

- Nu te aud!

- Încălzesc iarba! strigă Iepuraşul. - Vino aici, hai să o încălzim împreună! Ursuleţul coborî de pe deal.

- Încălzeşte-ne! Încălzeşte! Încălzeşte! strigau firele de iarbă.

- Vezi? spuse Iepuraşul. - Le e frig! - Sări din nou și se întinse.

- Încoace! Încoace!

- Aici! Aici! se striga din toate părţile.

- De ce stai in picioare? întrebă Iepuraşul. - Întinde-te! Și Ursulețul se întinse.

- Ce cald e! Vai, ce cald!

- Încălzește-mă şi pe mine, Ursulețule!

- Și pe noi! Și pe noi!

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Iepuraşul sări şi se întinse. Şi Ursuleţul începu să se rostogolească încet: pe spate, pe o parte, de pe o parte pe burtică.

- Încălzeşte! Încălzeşte! Ne e frig! tot striga Iarba. Ursuleţul sărea. Iepuraşul ţopăia şi în curând toată pajiştea se încălzi.

- Vreţi să vă cântăm cântecul de toamnă al ierbii? întrebă primul Fir De Iarbă.

- Cântaţi, spuse Iepuraşul.

Şi Iarba începu să cânte. Ursuleţul sărea şi Iepuraşul ţopăia.

- Hei! Ce faceţi acolo? strigă la ei Ariciul, de pe deal.

- Încălzim iarba! strigă Iepuraşul.

- Ce?

- Încălzim iarba! strigă Ursuleţul.

- O să răciţi! - strigă Ariciul. Iar firele de iarbă se ridicară cât de sus puteau şi cântară mai tare.

Toată pajiştea cânta, lângă râu.

Şi ultima frunză care flutura pe cealaltă parte începu să plutească în sus.

Şi acele de pin, şi conurile de brad, până şi pânza de păianjen uitată acolo de păianjen, toate se înviorară, zâmbiră şi făcură să răsune cu toată puterea ultimul cântec al ierbii de toamnă.

Într-o dimineață caldă și liniștită din mijlocul iernii

Şi uite-aşa - aprinzi focul în sobă, te uiți la foc și te gândești: Ce iarnă lungă! Și deodată te trezești noaptea de la un zgomot de neînțeles. Vântul, bănuieşti, poate o fi viscol, dar nu, sunetul nu e așa, ci cumva îndepărtat şi foarte cunoscut. Oare ce-o fi? Și adormi din nou. Și dimineața ieşi pe pridvor - pădurea este în ceață și nici o insulă de zăpadă nu se vede nicăieri. Unde s-a dus iarna?

Apoi pleci de pe pridvor și vezi... o băltoacă. O băltoacă adevărată, în miezul iernii. Și din toți copacii ies aburi. Oare ce-o fi şi asta? În noaptea aceea plouase. O ploaie mare, zdravănă. Care a spălat zăpada. Și a alungat gerul. Și în pădure s-a făcut cald, așa cum se întâmplă abia la începutul toamnei.

Așa se gândea Ursulețul într-o dimineață caldă și liniștită din mijlocul iernii.

Şi acum ce e de făcut? - se întrebă Ursuleţul. - Să aprind cuptorul sau nu? Să cioplesc o aşchie pentru a-l aprinde sau nu? Și, în general, care-i treaba - e vară din nou?

Aşa că Ursulețul alergă la Arici, să se sfătuiască. Ariciul se învârtea prin casa lui, adâncit în gânduri.

- Nu pricep, - mormăia Ariciul, - cum se poate așa ceva - ploaie în mijlocul iernii? Și apăru Ursulețul.

- Ce s-a întâmplat? strigă el pe când încă era departe.

- Ce anume? Ai aprins cuptorul? - întrebă Ariciul.

- Nu, spuse Ursuleţul.

- Ai cioplit o aşchie?

- Nu-u, spuse Ursuleţul.

- Atunci ce-ai făcut?

- M-am gândit, - spuse Ursuleţul..

- Şi eu tot aşa.

Și începură să se învârtă prin casa Ariciului și să se gândească împreună.

- Ce crezi, spuse Ariciul. Dacă a plouat și acum e ceață, mai poate fi ger?

- Nu cred, spuse Ursuleţul.

- Deci, dacă nu poate fi ger, atunci poate fi numai căldură.

- Aşa e, spuse Ursuleţul.

- Și ca să fie cald trebuie să iasă soarele.

- Trebuie, spuse Ursuleţul.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Și când iese soarele, e bine să fii la râu.

- N-aș fi ghicit asta niciodată în toată viața mea, spuse Ursuleţul.

- Atunci hai să luăm micul dejun lângă râu, propuse Ariciul.

- A-ha, spuse Ursuleţul.

Și puseră într-un coşuleţ ciuperci, miere, un ceainic, ceşti și plecară spre râu.

- Unde vă duceţi? întrebă Veveriţa.

- La râu, spuse Ariciul. - Să luăm micul dejun.

- Luaţi-mă cu voi!

- Haide!

Și Veverița luă alune și o ceașcă și se grăbi după ei.

- Să mergem, spuse Ursulețul.

Din iarbă ieşi Şoricelul.

- Numai ce am aţipit, spuse el. - Și ia te uită, apă! Unde mergeţi?

- Să luăm micul dejun, lângă râu, spuse Iepuraşul. - Hai cu noi!

- Am mâncare la mine, - spuse Şoricelul și bătu cu laba pe punga umflată din spinare, - doar că nu am ceașcă, - și se luă după ei.

Ajunseră la râu, aprinseră un foc, se aşezară să ia micul dejun. Se ivi şi Soarele. Soarele lumina râul și celălalt mal și pe prietenii luând micul dejun. Ceața se ridica.

- Dacă n-ar fi plouat, spuse Şoricelul mijind ochii, nu ne-am fi văzut până la primăvară.

- Dacă n-ar fi plouat, spuse Veveriţa, nu ne-am fi luat la revedere.

- Dacă n-ar fi fost Ariciul, spuse Ursuleţul, nimeni nu s-ar fi gândit să ia micul dejun la râu pe o vreme atât de caldă.

Iar Ariciul, închizând ochii, sorbi din ceai, ascultă liniştea şi păsărea care începuse a ciripi limpede peste râu și se gândi că dacă ei nu ar fi fost împreună, de ce ar fi avut nevoie de căldură pădurea asta iernatică?

Corbul

Un mic bulgăre de zăpadă căzu şi se opri, numai vântul legăna încetişor vârfurile copacilor. Iarba, frunzele care încă nu căzuseră, ramurile - totul se estompase, licărind de frig. Dar pădurea încă era mare, frumoasă, doar că era goală și tristă.

Corbul se așeză pe o creangă și își gândi vechiul său gând. "Iar e iarnă", se gândi el. - Iarăşi, totul se va acoperi cu zăpadă, va înţepeni; copacii vor îngheța; ramurile de mesteacăn mai că se vor sparge din cauza gerului. Soarele se va arăta, dar nu pentru mult timp, abia strălucind, iar în asfinţiturile repezi de iarnă vom zbura doar noi, corbii. Vom zbura și vom croncăni."

Se lăsa amurgul.

"Ia să-mi iau zborul de-aici", se gândi Corbul. Și se ridică uşor de pe locul unde stătea.

Zburat aproape fără să dea din aripi, cu mișcări neînsemnate ale umerilor, alegându-și drumul printre copaci.

- Nu e nimeni, oftă Corbul. Unde s-au ascuns toți? Căci într-adevăr, pădurea era goală și gri.

- Crr-rr! făcu el. Se lăsă pe o buturugă bătrână, în mijlocul poienii, şi îşi învârtea încet capul, privind împrejur cu ochii lui albaștri.

- Un Corb, îi spuse Ursuleţul Ariciului.

- Unde?

- Uite colo, pe buturugă.

Stăteau aşezaţi sub un brad mare şi priveau cum amurgul cenușiu inunda pădurea.

- Hai să vorbim cu el, zise Ariciul.

- Ce vrei să-i spui?

- Nimic. Îl voi invita la ceai. Voi spune: "În curând se va întuneca. Haide, Corbule, să bem ceai."

- Să mergem, spuse Ursulețul. Se traseră de sub copac și se apropiară de Corb.

- În curând se va întuneca, spuse Ariciul. - Corbule, hai să bem ceai.

- Eu sunt Cor-r-rbul, răspunse încet acesta. - Nu beau ceai.

- Și avem dulceaţă de zmeură, spuse Ursuleţul.

- Și ciuperci!

Corbul se uită la Arici şi la Ursuleţ cu ochi lui bătrâni ca de piatră și îşi zise: "He-he-he! .."

- Nu beau ceai, spuse.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- O să îţi servesc miere, spuse Ursuleţul.

- Avem şi coacăze şi merişoare, spuse şi Ariciul. Corbul nu răspunse nimic.

Bătu puternic din aripi şi se avântă deasupra poienii. În asfinţitul dens, cu aripile întinse, părea atât de mare, încât Ariciul şi Ursuleţul se lăsară pe jos.

- Câtamai pasărea! - spuse Ursuleţul. - Sigur o să bea ceai cu tine!

- El e, Corbul, spuse Ariciul.

- Tot o pasăre e. "Îl vom chema, vom chema!" îl imită pe Arici. - Uite că l-am chemat,.

- Şi ce dacă? - spuse Ariciul. - Se va obişnui. Chiar dacă toţi ca el sunt cu nasul pe sus. Data viitoare va accepta invitaţia...

Deja aproape era întuneric de tot, Corbul zbura peste câmpie. Văzu nişte lumini în depărtare şi nemaigândindu-se la ceva anume, numai îşi ridica şi îşi cobora aripile largi şi puternice.

Când ascunzi Soarele, mă întristez

Peste Munte era ceață și sclipiri roz-portocalii. Plouase toată ziua, apoi ploaia s-a oprit, a ieșit Soarele care însă s-a dus în spatele Muntelui, iar acum iată ce Munte frumos se vede.

Era foarte frumos, atât de frumos încât Ariciul și Ursuleţul pur şi simplu priveau și nu își spuneau nimic.

Și Muntele se schimba tot timpul: portocaliul se mută în stânga, rozul în dreapta, iar albastrul deveni gri-albastru și rămase sus, pe vârf.

Ariciului și Ursuleţului le place foarte mult jocul acesta: închid ochii, iar când îi deschid totul este diferit.

- Ia uită-te acum, șopti Ariciul. - Foarte frumos!

Acum portocaliul se răspândi într-un chenar subţire peste tot Muntele, iar rozul și albastrul dispărură.

Ceața era acolo, sus, iar Muntele însuși părea încins cu o panglică portocalie.

Închiseră din nou ochii, iar când i-au deschis o clipă mai târziu, totul se schimbase iarăşi.

Portocaliul sclipea ici și colo, în stânga și în dreapta, rozul apăru brusc în dreapta, roz-albastrul dispăru și Muntele deveni atât de întunecat, de solemn, încât era pur și simplu imposibil să îţi iei privirea de la el, iar Ariciul și Ursuleţul iarăşi închiseră și deschiseră ochii: Muntele era liniştit, cețos, cu o ușoară strălucire roz în dreapta, dar înainte ca ei să apuce a închide din nou ochii, acea strălucire dispăru.

Muntele cețos, foarte frumos, privea înapoi la Arici şi la Ursuleţ.

Și deodată, sau aşa li se păru Ariciului şi Ursuleţului, cineva spuse:

- Vă place să vă uitaţi la mine?

- Da, răspunse Ariciul.

- Cine e? Cine vorbește? întrebă Ursuleţul în șoaptă.

- Sunt frumos?

- Da, zise Ariciul.

- Și când vă place mai mult să mă priviţi - dimineața sau seara? Atunci Ursuleţul îşi dădu seama că era Muntele, cel care vorbea.

- Mie - dimineața, răspunse Ursuleţul.

- De ce?

- Atunci ziulica întreagă e înainte și...

- Dar ţie, Ariciule?

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Când ascunzi Soarele, mă întristez, spuse Ariciul. Dar cel mai mult îmi place să mă uit la tine seara.

- De ce?

- Când mă uit seara parcă stau chiar acolo, sus, și pot vedea departe, departe.

- Și astăzi ce ai văzut, Ariciule? întrebă Muntele.

- Astăzi Soarele s-a ascuns atât de mult, dar parcă nu a fost lăsat să dispară de tot, încât nu m-am mai gândit la nimic, ci numai am privit.

- Și eu... adică noi... ba ne deschidem ochii, ba ni-i închidem. Așa ne jucăm, spuse Ursulețul.

Amurgul se lăsa repede.

Și când se întunecă aproape complet, cerul albastru-verde se desprinse deodată de Muntele care deveni vizibil complet, ca și înnegrit sub o dungă albastruie care îl despărțea de cerul întunecat.

Conul De Brad

E o seară luminoasă, în pădurea tomnatică. O pasăre nevăzută se făcu auzită şi apoi tăcu. Iepuraşul alergă la pârâu, se aşeză şi începu să asculte susurul apei.

- Apă, apă, unde te duci? întrebă Iepuraşul.

- Fug din pietricele în pietricele, peste pietricele! "Hm, pe pietricele. Bravo ei!" se gândi Iepuraşul.

- Mi-ar plăcea şi mie! apăru lângă el Furnica.

- Ce zici acolo? o întrebă Iepuraşul. - Vine iarna şi tu umbli brambura prin pădure?

- Trebuie, răspunse Furnica. Îi arătă o găleată cu apă şi plecă.

- Stai! Să vorbim, zise Iepuraşul. Furnica se opri

- Despre ce?

- Despre ce vrei tu.

- N-am timp să vorbesc, spuse Furnica. - Trebuie să duc apa asta. Şi plecă iar.

- Ce viaţă mai e şi asta! oftă Iepuraşul. - Furnicile au început să umble după apă, nu ai cu cine să vorbeşti. Înainte mai dădeai peste câte un hrib măcar, de puteai vorbi cu el. Şi acum până şi ciupercile se ascund.

- Dar vorbeşte cu mine, spuse Conul De Brad. Stătea întins lângă pârâu. - Sunt bătrân, am văzut multe.

- Ce ai văzut? îl întrebă Iepuraşul.

- Cerul, spuse Conul.

- Cine nu l-a văzut? Iată-l!

- Nu, nu, eu chiar am fost acolo, sus, oftă Conul. Am fost cu Vânticelul. Deodată a venit: "- Conule!"
"- Salut, zic eu, pe unde ai fost?" "- Am zburat până la mare, am împins corăbiile". Uite-aşa! Dar tu de ce eşti atât de plictisit?

- Nu ştiu, zise Iepuraşul.

- Ah, ce viaţă era atunci! Te trezeai dimineaţa - toată pădurea era umbrită, dar noi aveam soare! Ne încălzeam la soare. Vântul venea - făceam gălăgie, ne distram! .. Iar noaptea - stelele. Aşa se uitau, drept în ochi. Am iubit-o pe una din ele, verzuie, drăgălaşă. Numai ce apăruse, şi Vânticelul sosi şi el.
"- Conule, spuse el, hai să zburăm până la steaua aceea!" "- Atât de departe!" "- Nu ne pasă!" M-a luat în braţe şi m-a dus acolo.

- Ce frumos vorbeşti, bunicuţule, făcu Iepuraşul.

- Frumos am trăit, Iepuraşule. Ce sunt numai cuvintele? Pe tine ce te plictiseşte, tinere?

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Şi acum unde este Vânticelul?

- Zboară. Vânticelul este mereu tânăr. Iar eu, bătrân, am căzut. Cine are nevoie de mine?

- Eşti trist, bunicuţule?

- Nu, Iepuraşule. Stau întins, mă uit la cer, ascult apa, văd o stea verzuie - şi îmi amintesc de Vânticel.

Curcubeul

Ursuleţul îşi lipi spinarea de sobă. Se încălzi de îndată şi nu voia să se mişte de acolo.

Dincolo de fereastră, vântul şuiera, copacii foşneau, ploaia bătea în geam, iar Ursuleţul stătea cu ochii închişi şi se gândea la vară.

La început, Ursuleţul se gândit la toate deodată, iar acest "toate deodată" pentru el însemna Soarele şi căldura. Dar apoi, sub soarele strălucitor al verii, în căldura aceea, Ursuleţul o văzu pe Furnică.

Furnica stătea pe o buturugă, cu ochii ei negri bulbucaţi, şi tot zicea ceva, dar Ursuleţul nu o asculta.

- Tu asculţi ce zic? - ajunse în cele din urmă vocea ei la Ursuleţ. Trebuie să munceşti în fiecare zi, în fiecare zi, în fiecare zi!

Ursuleţul scutură din cap, dar Furnica nu dispăru, ci strigă şi mai tare.

- Lenea, asta te va distruge! "De ce s-o lua de mine?" se gândi Ursuleţul. "Nu-mi amintesc deloc de Furnica asta."

- Leneş de tot! strigă Furnica. - Ce faci in fiecare zi? Răspunde!

- Mă plimb, răspunse Ursuleţul cu voce tare, de lângă sobă. - Că doar e vară.

- Vară! făcu Furnica. - Şi cine o să muncească?

- Păi, mai şi muncesc.

- Ce anume ai făcut?

- Nu se ştie niciodată, spuse Ursuleţul. Şi se dădu mai aproape de sobă.

- Ia spune-mi, ce anume ai făcut?

- O colivie.

- Şi mai ce?

- Am cărat cuptorul.

- Unde?

- Lângă râu.

- De ce?

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Ca să stau seara acolo. Aprind focul - și stau. Și Ursulețul își închipui cum el și Ariciul stăteau noaptea sub stele lângă râu, fierbând ceai într-un ceainic, ascultând peștii zburdând în apă, iar ceainicul întâi bubuia, apoi clocotea și stelele cădeau chiar în iarbă și, mari şi călduțe, forfoteau pe la picioare. Și așa mult voia Ursuleţul în noaptea aceea de vară, așa mult voia să se întindă pe iarba moale şi să privească spre cer, încât îi spuse Furnicii:

- Vino aici, stai lângă sobă și eu merg acolo, în vară.

- Îmi aduci un pai înapoi de acolo? îl întrebă Furnica.

- Se înţelege, a spus Ursulețul.

- Și șase ace de pin?

- Chiar aşa, spuse Ursulețul.

- Și două conuri și patru pene de pasăre?

- Îţi aduc de toate, spuse Ursuleţul. - Doar vino odată aici, lângă sobă.

- Nu, stai un pic, spuse Furnica. - Munca este datoria tuturor. Îşi ridică o mână. - În fiecare zi...

- Dar termină odată! strigă Ursulețul. - Fă ce-ţi ordon: fuga la sobă, înainte marş!

Și Furnica fugi din vară și se așeză lângă sobă, unde Ursuleţul abia de îşi mai găsi loc.

De-acum, Ursulețul stătea pe o buturugă vara şi Furnica stătea până toamna târziu lângă soba din casa Ursuleţului.

- Stai acolo, îi spuse Ursuleţul Furnicii, şi când va veni Ariciul, fă-i ceai.

Iar Ursuleţul alergă prin iarba moale și caldă până ajunse la râu, unde începu să stropească împrejur cu apă, iar dacă mijea ochii, în fiecare strop de apă vedea un curcubeu adevărat și de fiecare dată nu-i venea să creadă, dar de fiecare dată Ursuleţul vedea din nou un curcubeu.

- Hei! strigă Furnica din vară. - Cine-a promis că va munci?

- Ai răbdare! - spuse Ursuleţul. Și începu din nou, mijind ochii, să stropească în jur cu apă şi să prindă câte un curcubeu printre gene.

- Datoria tuturor este să muncească, spuse Furnica, lipindu-se de soba încinsă. - În fiecare zi...

"Iar a-nceput", se gândi Ursuleţul. "Cum de nu pricepe că e vară, că vara e scurtă, că e pe cale să se termine și că de fiecare dată un curcubeu sclipeşte între labele mele."

- Furnico! strigă Ursulețul din vara lui. - Nu mai bolborosi! Nu vezi că muncesc? Ce, mă odihnesc?

Și lovi din nou apa cu laba, miji ochii și văzu un curcubeu.

Muntele Ariciului

De atât de multă vreme nu văzuse Ariciul un cer atât de uriaş. Trecuse mult timp de când se oprise aşa, de parcă înghețase. Oricum, dacă cineva l-ar fi întrebat de ce s-a oprit, de ce a înghețat pe loc, Ariciul nu ar fi putut răspunde.

- Încotro te uiţi, Ariciule? întrebă Veveriţa.

- Eh, făcu Ariciul. Și flutură dintr-o labă.

- Ce-ai văzut acolo? îl întrebă Furnica.

- Tace, nu zice nimic, spuse Veveriţa.

- Bănuiam eu, mormăi Furnica și plecă la treburile ei.

Și deodată Ariciului i se păru că vedea pentru prima dată acea pădure, acel deal, acea poiană.

Că nu mai văzuse niciodată așa ceva.

"Cum e posibil?" se întrebă Ariciul. "La urma urmei, am alergat de atâtea ori pe poteca asta, am stat de atâtea ori pe dealul ăsta."

Chiar şi copacii erau atât de neobișnuiți - ușori, translucizi, ca liliacul și plini de o astfel de liniște interioară și pace, încât Ariciul nu mai recunoştea locurile familiare din copilăria lui.

- Ce mai e şi asta? - mormăi Ariciul. Oare n-am văzut toate astea până acum?

Chiar şi păsările, acele puține păsări care rămaseseră în pădure, acum i se păreau neobișnuite.

"Ăsta nu e un Corb, ci un fel de Vultur care se învârte peste pădure", se gândi Ariciul. "N-am văzut niciodată o pasăre aşa de mare."

- Tot în picioare stai? întrebă Furnica. Am aranjat niște paie, dar el tot în picioare stă.

- Nu-l deranja, spuse Veveriţa. - Se gândeşte la ceva.

- Se gândește, se gândește, mormăi Furnica. Ce s-ar întâmpla în pădure dacă toată lumea s-ar gândi?

- Se gândeşte şi atât, spuse Veverița. - Nu te amesteca.

- Sunteți cu toții niște leneşi, spuse Furnica. - Sunteți mână în mână. - Și o rupse la fugă.

Iar Ariciul îi mulțumi Veveriţei, pentru că auzise conversația, dar parcă de undeva departe, departe, de parcă s-ar fi vorbit în nori, iar el ar fi fost pe fundul mării.

"Ce drăguță e", se gândi Ariciul la Veverița. "De ce n-am întâlnit-o până acum?"

Sosi Ursulețul.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Ei bine? zise el. - Şi-acum ce facem?

Ariciul privi la pădure, la deal, la Corbul care se învârtea dincolo de râu și deodată își dădu seama că nu voia să răspundă, că nu voia să coboare de pe muntele lui... Și începu să se gândească recunoscător, oare prin a cui bunăvoinţă ajunsese pe acest munte.

Pasărea

Toată vara Iepuraşul împletise o frânghie care până în toamnă devenise lungă cât până la cer.

"Voi prinde un cârlig de ea", se gândi Iepuraşul, "apoi o să-l arunc către o stea și..."

Veverița veni în fugă

- Ce faci, Iepuraşule?

- Am împletit o frânghie, răspunse el.

- Pentru ce?

- Ca să mă urc în cer, - spuse Iepuraşul. - Vrei să te iau cu mine?

- Ia-mă, spuse Veverița. Stelele apar la noapte.

Iepuraşul zvârli cârligul spre cea mai mare stea, iar frânghia se întinse ca o pânză de păianjen subțire de la pământ până la cer.

- Urcă-te, spuse Iepuraşul.

- Și tu?

- Sunt înapoia ta.

Iar Veveriţa urcă spre cer.

Iepuraşul îi urmă, dar nu mai avu curaj să se cațere pe frânghie și, astfel, rămase cu mult în urmă.

- Unde ești? Hai mai repede! strigă Veveriţa din întuneric. Aşa că Iepuraşul urcă și urcă și din cauza asta obosi amarnic.

- Unde ești? îl repezi iar Veveriţa. Ajunsese pe o stea cu mult timp în urmă și îl aștepta pe Iepuraş. Dar Iepuraşul se legăna la mijloc, între cer și pământ, nemaiavând putere nici să urce, nici să coboare înapoi pe pământ.

- Ce tot faci acolo? îl întrebă Veveriţa din întuneric.

- Nu mai am putere. Nu pot, îi răspunse Iepuraşul.

- Ca pe o creangă stai, ca pe-o creangă, spuse Veverița.

Iepuraşul se legăna în întuneric, urechile fiindu-i ciufulite de briza nopții, și vedea pădurea lui dedesubt, jos de tot, iar mai sus - o stea mare, și se temu că acuşica îşi va lua labele de pe frânghie și va cădea.

"Toată vara am împletit la frânghia asta", se gândi el cu tristețe, "și acum..."

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Hei! auzi deodată o voce cunoscută dinspre pământ. - Cine stă atârnat acolo? Și altă voce cunoscută răspunse:

- E prea departe. Nu văd până acolo.

- Ce crezi, Ariciule, cine ar putea fi acolo?

- O pasăre, răspunse Ariciul.

- Ce fel de pasăre atârnă în mijlocul cerului? - "O pasăre rară", vru să spună Iepuraşul. Dar nu zise nimica.

- Este Iepuraşul! strigă Veveriţa dinspre stea. - A pornit spre cer și s-a blocat.

- Ursulețule, trebuie să-l salvezi!

- Salvează-mă, spuse încet Iepuraşul.

- De când au început iepurii să urce spre cer? - mormăi Ursuleţul și trase de frânghie.

- Vai de mine, spuse iar încet Iepuraşul.

- Cum îl vom salva? - întrebă Ariciul.

- Stai un pic, spuse Ursuleţul. Și fugi.

- Iepuraşule! strigă Ariciul. - Tu eşti?

- Eu sunt, spuse Iepuraşul tot încetişor.

- Nu te aud!

- Eu sunt, zise mai cu inimă Iepuraşul, ştiind că dacă ar vorbi mai tare ar cădea.

- El e, el e! strigă Veveriţa de pe stea.

- Ţine-te bine, Iepuraşule! strigă Ariciul. Ursuleţul pune la cale ceva! Și chiar atunci Ursuleţul se întoarse cu un cearșaf.

- Ţine, spuse el. Și îi întinse Ariciului două colţuri de cearşaf. - Iepuraşule! strigă Ursuleţul în întuneric.

- Chiar sub tine am întins un cearşaf, auzi? Sari!

- Mi-e frică, spuse Iepuraşul.

- Îi e frică! strigă Veveriţa. Auzea mai bine dintre stele.

- Sari, fie ce-o fi! - strigă Ursuleţul și, lăsându-se pe spate, el și Ariciul traseră de cearşaf şi îl întinseră cât de mult putură. - Hai!

- Dar sari odată! strigă Veveriţa. Iepuraşul își deschise labele și zbură, zbură, zbură, vântul negru al nopții șuierându-i printre urechi.

"Unde-i cearşaful ăla? Dar unde-i pământul?" - se gândi Iepuraşul nedându-şi seama că, la fel ca o pasăre mare cu aripi mari, de fapt zbura deasupra pământului și nu mai putea cădea.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Cum să umbreşti liniştea

- Îmi plac foarte mult zilele înnorate de toamnă, spuse Ariciul. Soarele strălucește slab și atât de înceţoşat e aerul, atâta ceață...

- E aşa linişte, spuse şi Ursuleţul.

- Da. Ca şi cum totul se opreşte și stă.

- Unde stă? întrebă Ursuleţul.

- În general. Stă și nu se mişcă.

- Cine?

- Chiar nu pricepi? Nimeni.

- Nimeni nu stă pe loc și nu se mișcă?

- Îhî. Nimeni nu se mișcă.

- Dar țânțarii? Ia uite-i cum zboară! Piu-iu!.. Piu-iu!.. - Și Ursuleţul flutură din labe, arătând cum zboară țânțarii.

- Ţânţarii încă mai mult... - aici Ariciul se opri să găsească un cuvânt, ...umbresc nemişcarea, spuse în cele din urmă.

Ursuleţul se așeză:

- Cum adică?

Se întinseră pe iarba de lângă stânca de deasupra râului și se odihniră sub soarele slab de toamnă. Peste râu, printre copacii sclipind, pădurea se întuneca.

- Ei bine, iată cum! Ariciul se ridică și o luă la goană. - Vezi?

- Ce?

- Cât de nemișcată e pădurea?

- Nu, răspunse Ursuleţul. - Te văd pe tine cum alergi.

- Nu te uita la mine, uită-te la pădure! - Și Ariciul începu iar să alerge. - Ei, cum e?

- Deci nu trebuie să mă uit la tine?

- Nu te uita.

- Bine, spuse Ursuleţul și se întoarse.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Dar de ce te-ai întors cu spatele?

- Păi, ai zis să nu mă uit la tine.

- Nu aşa, ci te uiți, decât că şi la mine și la pădure în același timp, pricepi? Eu alerg, iar ea stă. Îi umbresc nemişcarea.

- Bine, spuse Ursulețul. - Să incerc. - Și făcu ochii mari la Arici. - Aleargă ! Ariciul începu a alerga.

- Mai repede! - spuse Ursulețul. Ariciul alergă mai repede.

- Stai! strigă Ursulețul. - S-o luăm de la capăt.

- De ce?

- Pur și simplu nu pot să mă uit şi la tine și la pădure în același timp: fugi atât de amuzant, Ariciule!

- Dar te uiți la mine și la pădure, pricepi? Eu alerg, pădurea stă. Îi umbresc nemişcarea.

- Nu poți să alergi cu sărituri mari?

- De ce să fac asta?

- Ia încearcă.

- Dar ce sunt eu, cangur?

- Nu, dar forfoteşti prea repede, iar eu nu mă pot orienta bine.

- Nu contează cum alerg, înțelegi? Important este că eu fug și ea stă.

- Bine, spuse Ursulețul. - Aleargă!

Ariciul începu din nou să alerge.

- Ei bine?

- Nu poți să umbreşti cu pași atât de mici, spuse Ursulețul. - Trebuie să sari uite-așa! Și sări ca un cangur adevărat.

- Stai! strigă Ariciul. - Ascultă! Ursulețul îngheță pe loc.

- Auzi cât de liniște este?

- Aud.

- Dar dacă strig, atunci voi umbri liniştea cu strigătul meu.

- A-ah-ah!... strigă Ursulețul.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Acum înţelegi?

- Da! Trebuie să strigăm și să ne rostogolim! A-ah-ah! strigă din nou Ursulețul și se dădu peste cap.

- Nu! strigă Ariciul. - Trebuie să alergi și să sari. Uite-așa! Și alergă iar prin poiană.

- Nu! strigă Ursulețul. - Trebuie să alergi, să cazi, să sari și să zbori.

- Cum aşa? Ariciul se opri.

- Uite-aşa! - Și Ursulețul sări de pe stâncă.

- Și eu! - strigă Ariciul și se rostogoli de pe stâncă, după Ursuleț.

- La-la-la! strigă Ursuleţul, urcând înapoi.

- Iu-iu-iu! - făcu Ariciul, ca o pasăre.

- Ai-iai-iai! strigă iar Ursuleţul cu putere și sări din nou de pe stâncă.

Așa că până seara au tot alergat, au tot ţopăit, au tot sărit de pe stâncă și au strigat din răsputeri, umbrind, estompând nemișcarea și liniștea pădurii tomnatice.

Sunete şi glasuri

- Când eşti pe jumătate adormit, Ursulețule, poți să-ți imaginezi orice dorești și orice îți imaginezi va fi ca şi adevărat. Și apoi...

- Chiar aşa!

- Şi apoi...

- Zi odată!

- Și apoi... se aud sunete și voci. Ariciul se uită cu ochii lui mari și rotunzi la Ursuleț, ca şi cum chiar acum, chiar acum ar fi ghicit ceva foarte important.

- Și pe cine ai auzit? întrebă Ursuleţul în șoaptă.

- Astăzi?

- Da.

- Un cintezoi, spuse Ariciul.

- Dar ieri?

- O broască.

- Şi ce zicea?

- Cănta ceva. Iar Ariciul închise ochii.

- O auzi acum?

- O aud, răspunse Ariciul, tot ţinând ochii închiși.

- Ia să închid şi eu ochii. Ursulețul închise şi el ochii și se trase mai aproape de Arici, ca să audă și el.

- Auzi? - îl întrebă Ariciul.

- Nu, răspunse Ursuleţul.

- Ai adormit pe jumătate.

- Trebuie să mă întind, spuse Ursuleţul. Și se întinse.

- Și eu, lângă tine. Ariciul se așeză alături. Imaginează-ți cum ea stă și cântă.

- Îmi închipui.

- Şi acum... auzi? - Și Ariciul flutură din lăbuță ca un dirijor. - A cântat!

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Nu aud, spuse Ursuleţul. - Ea stă, clipeşte, dar tace.

- Vorbește cu ea, îi zise Ariciul. - Interesează-te.

- Cum?

- Spune: "Ariciul și cu mine am venit dintr-o pădure îndepărtată la concertul dumneavoastră". Ursuleţul își mișcă buzele.

- I-am spus.

- Şi?

- Tot tace.

- Stai un pic, îi spuse Ariciul. - Tu ridică-te, iar eu mă întind. Aa-şaa..- Și murmură ceva, întinzându-se pe iarbă, lângă Ursuleţ.

Iar ziua apăru deodată, pe când toamna înaltă și zveltă se clătina printre pini și se învârtea ca o frunză.

Ursuleţul deschisese ochii de mult timp deja și acum privea copacii roșiatici, la vântul care zburlea iazul, iar Ariciul tot mormăia și șoptea, întins pe iarbă lângă el.

- Măi Ariciule, îi spuse Ursuleţul, dar de ce avem nevoie de broasca asta? Hai să culegem nişte hribi şi să îi prăjim! Am pus deoparte un măr, pentru tine.

- Nu, spuse Ariciul fără să deschidă ochii. - Va începe să cânte.

- Sigur că da, va cânta. Care-i ideea?

- Şi tu, acuma! - spuse Ariciul. - Hribi! Mere!.. Dacă ai ști cum e - sunete și glasuri!

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Lângă pârâu

Iepuraşul stătea pe malul pârâului și se uita în apă. Din apă, la el se uita Alt Iepuraş, iar când Iepuraşul își mișca urechile și clătina capul, Celălalt Iepuraş dădu și el din cap și își mișca urechile.

Veni şi Ursulețul.

- Ce faci, Iepuraşule? - intrebă el.

- Nu vezi? - răspunse mirat acesta. - Îmi mișc urechile și dau din cap.

- De ce?

- Cum de ce?! - se miră iarăşi Iepuraşul. - Acolo, în apă, e Celălalt Iepuraş. Vezi, dă din cap și din urechi!

- Dar Celălalt Ursuleţ nu e acolo? întrebă Ursuleţul.

Iepuraşul se aplecă până la apă și îl întrebă pe Celălalt Iepuraş:

- Ascultă, acolo nu e şi Celălalt Ursuleţ?

Celălalt Iepuraş se uită în stânga, în dreapta, mișcă urechile și clătină din cap.

- Nu e! spuse Iepuraşul. Nu e niciun Alt Ursuleţ acolo. Dacă vrei, uită-te singur.

Aşa că Ursulețul se duse şi el la pârâu.

Dar de îndată ce se aplecă deasupra apei, îl văzu pe Celălalt Ursuleţ.

- Aici e! strigă Ursulețul și îşi mişcă urechile.

Celălalt Ursuleţ îşi mişcă şi el urechile.

Și atunci, Iepuraşul și Ursuleţul se aşezară unul lângă celălalt, iar până seara și-au tot mişcat urechile și au dat din cap, până ce s-a întunecat și Celălalt Iepuraş și Celălalt Ursuleţ s-au ridicat, și-au fluturat labele spre ei și au dus la culcare...

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Iepuraşul, Măgăruşul, Ursuleţul şi norii cei minunaţi

Deja de cu dimineaţă devreme, astăzi Iepuraşul şi Ursuleţul au avut de făcut o mulțime de treburi. În primul rând, trebuia să viziteze albinele pădurii, în al doilea rând - să culeagă varză, în al treilea rând - să înoate în râuleţ, în al patrulea rând - să se întindă pe iarbă și în al cincilea rând - Ursuleţul să mănânce miere, Iepuraşul - varză, iar apoi, stând pe o buturugă, să discute despre ziua care tocmai se termina ...

Astfel că s-au trezit devreme-devreme, s-au spălat și au alergat în vizită la albine.

- Hei, albinelor! - a strigat Ursuleţul cand s-au oprit sub copacul unde locuiau albinele pădurii. Îmi puteți da şi mie niște miere?

- Cum să nu! spuse Albina-Şefă. - Stai un pic!

- Am aşteptat deja o săptămână întreagă, spuse Iepuraşul.

- Eu aştept... - spuse Ursuleţul.

- Să aştepţi! - spuse Albina-Şefă și se ascunse în scorbură.

Iepuraşul și Ursuleţul se mai învârtiră un timp pe lângă copac, apoi plecară să caute varză.

- Varza ta nu se vede nicăieri, spuse Ursuleţul.

- Şi eu mă mir! spuse Iepuraşul. Numai ce ieri mă strecuram prin desiş ca s-o culeg, iar astăzi nici măcar o frunză nu e...

- Să mergem să înotăm! - spuse Ursuleţul.

Și fugiră la râu.

Măgăruşul stătea lângă apă și se uita gânditor la nori.

- Măgăruşule! - strigară la el Iepuraşul şi Ursuleţul. - Noi am...

- Shh! spuse Măgăruşul.

Iepuraşul şi Ursuleţul își ridicară capul.

Trei nori pluteau chiar deasupra lor. Unul arăta ca un ursuleț, unul arăta ca un iepuraş, iar al treilea arăta ca un măgăruş.

- Eu intru primul în apă să înot! spuse Ursuleţul, așezându-se pe iarbă.

- Și eu imediat după tine! spuse Iepuraşul și se așează alături.

- Aşteptați-mă! îi rugă Măgăruşul.

- Nu putem, spuse Ursuleţul, ne grăbim!

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Vezi, te-am prins deja din urmă! strigă Iepuraşul.

- Dar unde vă grăbiţi? îi întrebă Măgăruşul.

- Să culegem varză și să mâncăm miere, îi răspunse Ursuleţul.

Și sus pe cer pluteau un nor care arăta ca o varză și un nor auriu ca de miere.

Ursuleţul-Din-Nor începu să mănânce din norul de miere, iar Iepuraşul-Din-Nor începu să se înfrupte din norul de varză.

- Lasă-mi şi mie nişte varză! spuse Măgăruşul.

- Mi-ar plăcea, spuse Iepurele, dar vezi tu, deja am mâncat-o pe toată.

Într-adevăr, Iepuraşul-Din-Nor mâncase tot norul de varză și se îngrășase chiar pe când se uitau la el.

- Ce gustoasă e! .. - șopti Ursuleţul, întins pe iarbă și privind la Ursuleţul-Din-Nor cum mănâncă încet mierea-din-nor. Nu am mâncat niciodată o miere atât de delicioasă!

- Nu e drept, spuse Măgarul. - E vina mea că înot atât de încet?

- Hai mai repede! - spuse Ursuleţul. Poate că îți dau eu nişte miere…

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Cum Măgăruşul a croit o haină îmblănită

Când a venit iarna. Măgarul a decis să-și croiască o haină îmblănită.

Va fi o haină minunată, se gândi el, călduroasă și pufoasă. Ar trebui să fie ușoară, dar neapărat cu patru buzunare: în ele îmi voi încălzi copitele. Gulerul ar trebui să fie larg, ca un șal: acolo îmi voi băga urechile. Când voi avea şuba asta, voi intra în pădure și nimeni nu mă va recunoaște.

"Cine e ăsta" va striga Corbul, "atât de ciudat?" - "Este Cerbul!" va spune Veveriţa. "Este Pa-pa-pa-săreangutanul!" va spune Bufniţa. "Acesta e prietenul meu Măgăruşul!" - va striga Ursuleţul, și va râde, se va rostogoli prin zăpadă astfel încât şi el va arăta altfel; iar eu îl voi numi Uu-rang și nu o să creadă nimeni, în afară de noi doi...

Ar fi bine să croiesc şuba asta nu din blană, ci din Nimic. Astfel încât să nu fie nici de castor, nici de samur, nici de veveriță - ci de Nimic. Și apoi mă voi băga în haina asta făcută din Nimic şi nimeni nu va rămâne gol. Iar Lupul va zice: "Cui o aparţine şuba aia din Nimic - nu e din nimeni" Și nimeni nu va spune că sunt Măgăruşul: voi fi Nimeni Cel Din Şuba De Nimeni. Atunci Vulpea mă va întreba: "Ascultă, Nimeni Cel Din Şuba De Nimeni, tu cine ești?" - "Nimeni" - "În a cui blană ești?" - "A Nimănui." "Atunci nu ești Nimeni Cel Din Şuba De Nimeni", va spune Vulpea. Și eu voi râde, pentru că voi ști că sunt Măgăruşul.

Și când va veni primăvara voi pleca spre nord. Iar când primăvara va veni şi în nord voi pleca la Polul Nord - acolo nu e niciodată primăvară...

Trebuie deci să cos o şubă din nori. Și la ea să pun stele în loc de nasturi. Și unde între nori e mai larg, vor fi buzunarele. Și când îmi voi pune copitele acolo voi zbura, iar pe vreme caldă voi păşi pe pământ.

Ar fi bine să cos o astfel de şubă chiar acum, chiar acum. Să mă sui într-un pin și să-mi pun copitele în buzunare. Și să zbor... Și apoi, poate, să păşesc pe pământ... Iată, de exemplu chiar acest pin.

Și Măgăruşul se cățără într-un pin bătrân și se cocoţă până în vârf unde își vârî copitele în buzunare și îşi luă zborul...

Și aşa deveni chiar Nimeni Cel Din Şuba De Nimeni.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Frumuseţea

Când toată lumea se îmblănea, în aşteptarea iernii, deodată a venit un vânt cald. A îmbrăţişat toată pădurea cu aripile sale largi şi totul a prins viaţă - se cânta, se ciripea, se ţârâia.

Păianjenii s-au repezit la lumina Soarelui, broaştele s-au trezit şi ele din aţipeală. Iepuraşul s-a aşezat pe o buturugă în mijlocul poienii şi şi-a ridicat urechile. Dar Ariciul şi Ursuleţul pur şi simplu nu ştiau ce să facă.

- Hai să înotăm în râu, spuse Ursuleţul.

- Apa e rece ca gheaţa.

- Să mergem să adunăm nişte frunze aurii!

- Frunzele tocmai au căzut.

- Hai să culegem nişte hribi pentru tine!

- Ce hribi? - zise Ariciul. - De unde?

- Atunci... atunci... hai să ne întindem pe jos - să ne întindem la soare!

- Pământul e rece.

- Apa e îngheţată, pământul e rece, ciuperci nu sunt, frunzele au căzut, atunci de ce e cald?

- Chiar aşa! - spuse Ariciul.

- Chiar aşa! - îl imită Ursuleţul - Deci totuşi ce facem?

- Hai să tăiem nişte lemne pentru tine!

- Nu, spuse Ursuleţul. - E bine ca iarna să tai lemne de foc. Fîşş-fîşş! - şi rumeguşul cade în zăpadă! Cerul albastru, Soarele, gerul. Fîşş-fîşş! Atunci e bine!

- Hai acum!

- Ce idee! Şi iarna? Bam! - şi din gură ies aburi. Bam! Tai un buştean, ronţăi ceva, şi gâfâi de unul singur. E o bucurie să tai lemne într-o zi însorită!

- Atunci nu ştiu, spuse Ariciul. - Gândeşte-te tu.

- Să mergem să adunăm nişte crenguţe, spuse Ursuleţul. - Rămurele goale. Unele mai au una sau două frunze. Aşa frumoase sunt!

- Şi ce să facem cu ele?

- Să le punem în casă. Doar câteva, ce zici? spuse Ursuleţul. Dacă sunt prea multe - arată ca un tufiş, iar dacă sunt prea puţine...

- Să mergem, fu de acord Ariciul.

Şi plecară după rămurele frumoase şi, cărându-le în labe, se duseră la casa Ursuleţului.

- Hei! La ce vă trebuie măturoaiele alea? strigă la ei Iepuraşul.

- Astea nu sunt mături, spuse Ariciul. Asta e frumuseţe! Nu vezi?

- Frumuseţe! Uite-acolo afară, aia e frumuseţe! spuse Iepuraşul. Frumuseţea este atunci când nu e prea multă. Pe când aici - cât de multă e!

- Aici, da, aşa e, zise Ursuleţul. Astfel încât şi iarna să avem frumuseţe în casă.

- Şi puneţi măturile astea în casă?

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Ei bine, da, spuse Ariciul. Mergi şi tu să iei pentru tine, Iepuraşule.

- Dar ce, m-am mutat? - se miră Iepuraşul. Doar locuiesc în pădure unde e plin de crengi goale...

- Dar pricepe odată, spuse Ursulețul, iei două-trei rămurele și le pui acasă într-un ulcior.

- Mai bine ar fi unele de frasin, spuse Iepuraşul.

- Frasin - bineînțeles. Și crengile lui sunt foarte frumoase!

- Tu unde ai de gând să le pui? îl întrebă Iepuraşul pe Arici.

- La fereastră, spuse Ariciul. Aşa se vor vedea chiar pe cerul de iarnă.

- Dar tu? îl întrebă Iepuraşul pe Ursuleţ.

- Și eu, tot la fereastră. Încât cine vine în vizită la mine, să se bucure.

- Deci aşa, spuse Iepurele. Corbul avea dreptate. A zis de dimineață: "Dacă toamna în pădure se face cald, mulți o iau razna". Aţi luat-o razna, eh?

Ariciul și Ursuleţul se uitară unul la altul, apoi la Iepuraş, iar Ursuleţul zise:

- Eşti naiv, Iepuraşule. Și Corbul e un prostănac. Oare e o nebunie ca din trei rămurele să faci frumusețe pentru toată lumea?

Se poate să deschidem ochii?

- Închideţi ochii, zise Iepuraşul.

Ariciul şi Ursuleţul aşa făcură.

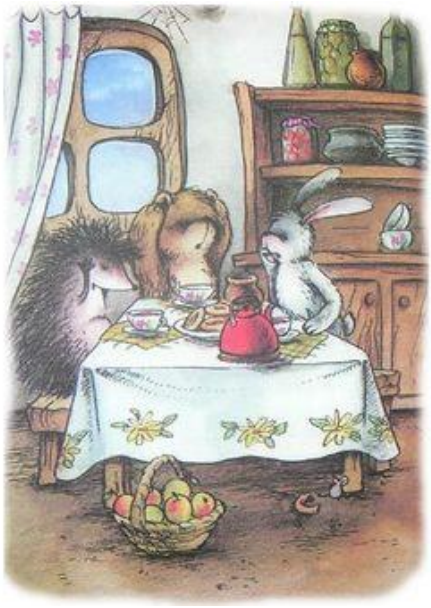
- Acoperiţi-vă urechile.

- Cum? - a întrebat Ariciul.

- Cu labele.

- Le-am acoperit, spuse Ursuleţul.

- Și eu.

- Mă puteţi auzi?

- Cu greu, zise Ariciul.

- Asta e bine. Ce vedeţi?

- Nimic, răspunse Ursuleţul.

- Aşa şi trebuie. Nu-i aşa că vi se pare că nu e nimeni în jur?

- Aşa mi se pare. - spuse Ariciul.

- Și mie.

Iepuraşul tăcu.

Era liniște-liniște, iar Ursuleţul și Ariciul stăteau în bezna aceea unde nu se auzea mai nimic.

- Mai stăm mult aşa? - întrebă Ariciul.

Iepuraşul tăcea.

- Ai auzit, Iepuraşule?

Dar nu îi răspunse nimeni.

- Tu mă auzi, Ursuleţule?

- Aha, spuse Ursuleţul. Iepuraşul trebuie să fi fugit.

- Oare se poate să deschidem ochii?

- Mai aşteaptă.

Mai stătură aşa un timp.

- De ce s-o fi gândit la asta?

- Probabil, pentru că așa trebuia, spuse Ursuleţul. I s-o fi năzărit aşa, deodată.

Iar Iepuraşul era în apropierea lor, se uita la Arici şi la Ursuleţ și se gândea:

"Mă întreb de ce oare nu deschid ochii? -Puțin-, am spus! Dar dacă aș fi spus: Aruncaţi-vă în prăpastie? S-ar fi dus să sară? Dar dacă mie mi-ar fi spus cineva: Închide ochii şi acoperă-ţi urechile? Probabil că și eu aș fi făcut asta. Dar de ce, de ce?"

- Gata, spuse Ursuleţul. - Mi-a ajuns!

- Și mie, spuse Ariciul.

"În sfârşit!" îşi zise Iepuraşul.

Decât că Ariciul și Ursuleţul încă stăteau cu ochii închişi, cu labele pe urechi.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Cineva

- Ariciule! Ursuleţule! Mă auziţi?

Iepuraşul stătea pe un deal, privind spre râu, spre pădurea scânteietoare, iar vânticelul albăstrui îi ciufulea urechile.

"Nu zic nimic", își spuse Iepuraşul și strigă mai tare: - Arii-ciuleee! Ursulee-ţuleee!

- De ce strigi? îl întrebă Cineva.

Iepuraşul se uită în jur - nu era nimeni.

- N-are rost să strigi aşa, spuse Cineva-ul. Tot nu vor auzi.

- Dar tu cine eşti? întrebă Iepuraşul. Și unde ești, dacă nu poți fi văzut?

Cineva-ul merse înainte și înapoi (fiindcă Iepuraşul auzi cum foşnește iarba) și se opri în fața Iepuraşului.

- Iată, spuse Cineva-ul și se uită cu ochii săi invizibili la Iepuraş. Ursuleţul doarme acum, a mâncat şi se odihnește. Și Ariciul se duce la el, să-i cânte ceva.

- Ce să cânte? întrebă Iepuraşul.

- Ceva fără cuvinte.

- Şi tu de unde ştii?

- Eu ştiu tot.

- Atunci spune, de ce i-am chemat?

- De bucurie. Te bucuri de Soare, aşa că strigi.

- Aşa este, spuse Iepuraşul. - Într-adevăr! Şi ce voiam să le spun?

- Că este primăvară!

- Exact! Şi mai ce?

- Să hoinăriţi!

- Şi ce altceva?

- Și mai multe - de toate! Ce mai poți spune dacă vânticelul e aşa cum e?

"Chiar aşa e, din nou", își zise Iepuraşul. "Nu am vrut altceva."

Dar Iepuraşul voia să discute în alt fel cu Cineva-ul acela care nu se vedea, astfel încât Cineva-ul să spună totuşi cine este.

- Să alergăm! spuse Iepuraşul.

- Nu sunt interesat de asta.

- De ce?

- Eu sunt pretutindeni. Oriunde ai alerga, eu sunt acolo.

- Nu cred! spuse Iepuraşul.

- Ia aleargă!

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Iar Iepuraşul, pleoştindu-şi urechile, se repezi de pe deal și, odată ajuns la râu, sări atât de mult în lateral încât oricine - indiferent dacă ar fi fost Vulpea însăşi, sau chiar Lupul - nu ar fi reuşit, ci ar fi căzut în apă. Apoi Iepuraşul zbură în pădurea de brăduţi, se rostogoli peste o râpă și, ghemuindu-se sub un copac întortocheat, șopti:

- Unde ești?

- Aici sunt, nu te speria, răspunse Cineva-ul fără prea mare tragere de inimă, iar Iepuraşul rămase uluit.

- Cine eşti? scânci Iepuraşul. Şi începu să tremure. - Arată-te!

- Nu pot, spuse Cineva. - Nu ştiu cum.

- Dar ce, eşti sub vreo vrajă? Iepuraşul se înfricoşase atât de mult încât încetase să tremure.

- Vrăjile sunt în poveşti.

- Şi noi unde suntem?

Cineva-ul tăcu un timp, apoi începu să cânte la balalaică.

- Ce-i asta? întrebă Iepuraşul.

- O balalaică.

Balalaica zbârnâia încet, amurgul se apropia de pădure, iar Iepuraşul stătea sub copacul acela răsucit, se ţinea de cap cu lăbuţele și, legănându-se dintr-o parte în alta, mormăia de parcă ar fi avut dureri de dinți.

- Nu-ți face griji, îl liniști Cineva-ul. - O să treacă. Numai să ţii minte că există Cineva care nu se vede niciodată.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Iepuraşul şi Ursuleţul cei din Soare

Ursuleţul se trezi, deschise un ochi şi văzu un uriaş Iepuraş Din Soare care stătea aşezat pe podea în faţa ferestrei.

- Salut! spuse Ursuleţul. Cine eşti?

- Eu sunt Iepuraşul Din Soare, răspunse Iepuraşul Din Soare. Aştept să te trezeşti.

Și Ursulețul, încruntându-se, se ridică din pat.

- Întâi să strângem patul, spuse Iepuraşul Din Soare și sări pe pat.

Ursuleţul aranjă perna şi o acoperi cu pătura.

- Aşa, spuse Iepuraşul Din Soare. Acum, să ne spălăm. Și o tuli către chiuvetă.

Ursulețul se spălă.

- Acum, să deschidem fereastra!

Ursulețul deschise fereastra.

- Acum, să facem exerciţiile! Un-doi! Şi Iepuraşul Din Soare începu să ţopăie prin casă.

- Lăsat pe spate! strigă el şi se întinse pe spate și își îndreptă urechile.

Ursulețul se întinse şi el pe spate și încercă să-și întindă măcar un pic urechile, cu labele din față.

"Eh", se gândi el, "ce bine ar fi dacă aş avea urechi ca Iepuraşul!"

- Ce tot faci? îl întrebă Iepuraşul Din Soare.

- Am făcut, spuse Ursuleţul. Ce urmează?

- Să trecem la exerciţiile în apă! spuse Iepuraşul și se urcă în cada plină cu apă.

- Dă-te mai încolo, spuse Ursuleţul și se așeză lângă el.

După ce s-au şters bine cu nişte prosoape pufoase s-au aşezat să ia micul dejun, iar Ursuleţul dădu deodată cu laba în masă.

- Și dinții! zise el.

- Da, spuse Iepuraşul. Numai că mi-am uitat periuţa.

Așa că Ursulețul își spălă dinții cu periuța lui de dinți, iar Iepuraşul Din Soare și-i spălă cu lăbuța, deși așa ceva nu este corect și fiecare trebuie să aibă propria periuță de dinți, dar ce era să facă Iepuraşul Din Soare dacă în acea dimineață se grăbise atât de mult ca să ajungă la Ursuleţ încât își lăsase acasă periuța de dinți?

Când se aşezară din nou la masă, se auzi o bătaie în uşă şi intră Ariciul împreună cu Iepuraşul lui Din Soare.

- Salutare, Ursuleţule! strigă Ariciul. Deja luați micul dejun?

- Aha. Luaţi loc! spuse Ursuleţul.

Și cei patru se așezară la masă și luară un mic dejun delicios.

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

Ai ascultat vreodată liniştea, Ariciule?

- Am ascultat.

- Şi cum e?

- Nimic. Linişte.

- Şi mie îmi place când în linişte ceva se mişcă.

- Dă-mi un exemplu, zise Ariciul.

- Ei bine, de exemplu, tunetul, răspunse Ursuleţul.

Pe munte era o casă - cu horn și pridvor, cu un cuptor pentru pisică, cu stâlp pentru cocoș, cu hambar pentru vacă, cu coteţ pentru câine și cu porți din scânduri noi.

Seara, pe horn ieşea fum, pe pridvor ieşea o bunicuţă, o pisică se căţăra pe cuptor, un cocoș se cocoța pe stâlp, o vacă rumega fân în hambar, un câine se așeza lângă coteţ - și toată lumea începea să aştepte noaptea.

Și când noaptea a venit, de sub un brusture s-a strecurat o broscuţă. Văzu un clopoțel albastru, îl trase după ea și începu să alerge prin curte. Și peste curte atârna un sunet albastru.

- Cine sună? întrebă bunicuța. Tu ești, pisico? Tu ești, cocoșule? Tu ești, văcuțo?

Iar broscuţa alerga și alerga, iar sunetul cel albastru se ridica din ce în ce mai sus, și în curând atârna nu numai peste curte, ci peste tot satul.

- Cine o tot suna așa? se întrebară oamenii. Și ieșiră în fugă în stradă și începură să privească cerul înstelat și să asculte sunetul albastru.

- Stelele sună, spuse un băieţel.

- Ba nu, e vântul, spuse o fetiţă.

- E numai tăcerea care sună, spuse bunicuţul surd.

Și broscuţa alerga neobosită, iar sunetul albastru se ridicase deja atât de sus, încât tot pământul îl auzea.

- De ce suni? o întrebă lăcusta pe broscuţă.

- Nu eu sun, răspunse broscuţa. Clopoțelul albastru sună.

- Dar de ce tot suni? - lăcusta nu se lăsă.

- Cum de ce? se miră broscuţa. - Nu toată lumea poate să doarmă pe cuptor și să rumege fân. Cineva trebuie să sune clopoţelul...

Autorul poveştilor: Serghei Kozlov
Ilustraţii: Tatiana Abalakina, Anait Gardyan

- Aici erai! zise Ursuleţul, trezindu-se deodată şi văzându-l pe Arici stând pe pridvorul lui.

- Aici sunt.

- Unde ai fost?

- Am lipsit foarte mult timp, răspunse Ariciul.

- Când dispari, trebuie să-ți anunți din vreme prietenii.